

Sjunde påsksöndagen 2023

Tiden mellan Kristi himmelsfärd och Pingst – pingstnovenan - är en av kyrkoårets mest intensiva bönetider. Tillsammans med alla kristna ropar vi. ”Kom, helige Ande och förnya jordens anlete!” Vi får leva oss in i den situation som Apostlagärningarna berättar om, när apostlarna ”gick upp till der rum i övre våningen där de... höll ihop under ständig bön tillsammans med några kvinnor, Maria, Jesu mor, och hans bröder” (jfr Apg 1:13-14). Också vi nutida kristna måste hålla ihop under ständig bön tillsammans med Jungfru Maria och apostlarna i väntan på den helige Ande. I varje tid och miljö är kyrkan beroende av den helige Andes ljus och inspiration för att kunna nå ut till dem som ännu inte tagit emot Jesus – och till dem som har tar tagit avstånd från honom eller helt enkelt glidit bort och ut i tomma intet. Varje församling skall på något sätt återspegla detta rum i den övre våningen, där man håller ihop i ständig bön, i ömsesidig kärlek och längtan efter att få Andens hjälp för att bli mer evangeliserande, mer levande och brinnande av kärlek till Jesus och till alla de människor som är i desperat behov av hans frälsning.

Kyrkan är till för världen, för att förmedla Jesu nåd och sanning, hans barmhärtighet och frälsning till alla människor. I vår tid är vi ibland alltför intresserade av våra inre problem och diskussioner. Vi riskerar att fastna i ett slags kyrkligt navelskåderi, i ändlösa och upprörde diskussioner på sociala medier. Pingstnovenan kan hjälpa oss ut ur denna återvändsgränd. Vi måste fästa blicken på Jesus och med Andens hjälp överlämna oss själva åt Fadern, så att vi kan ställa oss till förfogande för vad Gud vill göra genom oss, för oss och med oss. ”Låt oss få erfara att han, som är ett med dig i härlighet och ära, är med oss alla dagar till tidens slut” (kollektbön). Jesus är redan förhärligad hos sin himmelske Fader, men samtidigt är han ständigt med oss i vår dagliga verklighet. Jesus talar i evangeliet om vad Fadern har gett honom själv i uppdrag. ”du har gett honom makt över alla människor för att han skall ge evigt liv åt alla dem som du har gett honom. Och detta är det eviga livet: att de känner dig, den ende sanne Guden, och honom som du har sänt, Jesus Kristus” (Joh 17:2–3).

Jesus vill öppna detta eviga liv för alla människor. Alla är inbjudna att få lära känna den ende sanne Guden som har sänt oss sin egen Son. Det är kyrkans stora och viktiga uppdrag att göra det möjligt för alla människor att få del av denna stora nåd. Vi alla som har döpts och konfirmerats är delaktiga av detta uppdrag. Kyrkan finns till för att sprida detta budskap. Detta uppdrag är inte reserverat för präster, för munkar och nunnor. Det är alla döptas stora och underbara uppdrag att få dela med sig av sin tro, sitt hopp och sin kärlek genom ett liv i Jesu tjänst och i tillit till hans ständiga kärlek och bistånd. Detta glömmer man väldigt lätt

bort eftersom man vill följa den politiska debatten eller har svårt att klara av sina bostadslån och fastnar i allt slags mer eller mindre viktiga debatter om *woke* och *cancel*. Det är just därför vi behöver pingstens stormvind som ruskar om oss och blåser bort alla oväsentligheter. Vi behöver Anden som den hjälpare som påminner oss om det som verkligen är viktigt och samtidigt driver allt tjafs och allt oväsentligt på flykten. Vi måste lita på Jesu löften och hans ständiga bistånd.

”Jag ber för dem... som du har gett mig, eftersom de är dina” (Joh 17:9), säger Jesus till sin Fader. Vi tillhör Gud. Vi är hans. Vi får vara hans redskap i världen. Vi har fått hans förtroende att vårda denna vår värld och låta den få återspegla Guds vilja och mening. Vi har ett ansvar för världens fortlevnad. Vi är förvaltare både av skapelsen som sådan och av evangeliets budskap. Det är inte alltid populärt. Vi kristna är inte alltid populära. Därför måste vi kunna stå ut med att bli påhoppade och förlöjligade. ”Gläd er i stället över att ni delar lidandena med Kristus, ty då får ni jubla av glädje också när hans härlighet uppenbaras. Saliga är ni om ni skymfas för Kristi namns skull, ty härlighetens ande, Guds ande, vilar över er” (1 Pet 4:13-14). Det är en saligprisning som vi ibland glömmer bort. Den är samtidigt det stora beviset på vår trohet mot Jesus. Om vi aldrig blivit förlöjligade eller retade på grund av vår tro måste vi nog fråga oss själva: är jag verkligen trogen Jesus, är jag verkligen beredd att låta mig bli kränkt och smäddad?

För en tid sedan gjorde vår kommission för interreligiös dialog ett besök i Tensta för att tala med ungdomarna där om deras situation. Hur är det att vara kristen i en mångreligiös miljö. Den stora svårigheten enligt dem var faktiskt skolan, där man inte minst från lärarnas sida ofta betraktas som dum eller löjlig om man bekänner sig som kristen. Den undersökning som SKR genomfört bestyrker denna insikt: många troende elever har fått ”skymfas för Kristi namns skull”. Men då är de också saliga och härlighetens ande, Guds ande, vilar tryggt över dem. Samtidigt måste vi alla fråga oss själva: längtar vi också efter att få del av denna saligprisning?

Vi vet inte alltid vad den helige Ande vill göra i vårt personliga liv och i kyrkans, i församlingens liv. Men ett stort hinder för Andens möjlighet att verka måste vi alltid försöka undanröja: vår rädsla för att anses som dumma och löjliga eftersom vi tillhör Jesus. ”Lider han som kristen skall han inte skämmas utan förhärliga Gud just som kristen” (1 Pet 4). Pingstnovenan kan hjälpa oss att sätta parentes om oss själva och låta Anden storma in med sin kärlekseld i vårt hjärta och tända sin trosglöd djupt inom oss, så att vi känner denna längtan efter att få förmedla Jesu nåd och sanning till alla dem som behöver hans frälsning? Och vem behöver inte hans frälsning?